

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΤΥΠΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΙΩΝΙΔΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΟΜΙΛΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ 2019-2020

Δραπέτες, Δ. Σκλαβενίτης, χαρακτηριστικό

Επιμέλεια: Κατερίνα Φασόη

Στίχοι πρώιμου λυρισμού, στίχοι στοχαστικοί, στίχοι σκοτεινοί, οι στίχοι των συναντήσεων της ομάδας μας. Στίχοι με μύθους, με ζώδια, με άμμο και γοργόνες. Στίχοι που εμπιστευτήκαμε ο ένας στον άλλο τη χρονιά που πέρασε. Στίχοι για να διαβάσουμε τον εαυτό μας φωναχτά. Στίχοι για να διαβάσουμε τον κόσμο και τη ζωή που απλώνεται μπροστά μας.

Λίγος άμμος για να
Γεννηθεί μια χαμογελαστή ακτή
Λίγος άμμος για να
Μπλεχτούν τα μαλλιά σου
Λίγος άμμος για τα
Εκατοντάδες καστράκια που κατέστρεψε το κύμα
Λίγος άμμος για την
Ανάμνηση του καλοκαιριού.

Αναστασία Αθανασιάδη

Χειμερία νάρκη

Εκείνη η ιστορία που επαναλαμβάνεται.

Άναψε τη λυχνία.

Δεν θα ερχόταν.

Είχε χειμωνιάσει.

Αλλά υπάρχει ένα φως, μια ιδέα, αν θέλετε,

που ποτέ δε σβήνει.

Αναδύθηκε από τον αφρό,

σαν την Αφροδίτη

νοσταλγούσε φαίνεται την ιέρεια της Κύπριδος.

Αλλά δε στάθηκε τυχερός.

Οι ίδιοι αφροί που γέννησαν μια θεά,

οι ίδιοι,

άδικα έπνιγαν

τον έρωτα της Ηρώς.

Ελένη Μελίδου

Η Δάφνη

Η Δάφνη τρέχει
Κάτω από σταθερά σύννεφα.
Στο σώμα της
Τρυπώνουν αγκάθια.
Από το σώμα της
Ξεπετάγονται φύλλα.

Νέλλη Τσιμπλάκη

Chronos

Χορός κλέφτη η σκιά σου

Κι εγώ στέκω εκεί

Να σε κοιτώ

Να μεταμορφώνεσαι

Τεχνητά άνθη τα χέρια σου

Κι εγώ τα βλέπω

Ω μάταιος έρωσ

Θεοδώρα Χατζηνικολάου

Αλχημείες

Όταν ο Περσέας
της Μέδουσας το κεφάλι αποκόλλησε από τους ώμους
γεννήθηκε μια καταιγίδα
μες στον φλοιό της γης.
Τι είναι το καλό
δίχως το κακό,
και τι το κακό
δίχως το καλό;
Ένα καλοκαίρι
δίχως μια θάλασσα αλμυρή,
ένας χειμώνας
δίχως του τζακιού τη θαλπωρή,
ένα βιβλίο δίχως λέξεις,
μια καταιγίδα δίχως βροχή.
Ο Ιάσωνας δίχως τους Αργοναύτες του.
Η Ελένη δίχως τον Μενέλαο.
Ο Απόλλων δίχως την Άρτεμη.
Ο Αχιλλέας χωρίς τον Πάτροκλο.
Γι' αυτό και το φιδίσιο κεφάλι
πέτρωσε·
για να κρατήσει τη μαγεία
ζωντανή.

Ασπασία Μανώλη

1.2.3

Το μέτρημα όσο πάει και μεγαλώνει .

Θυμάμαι μια σταλίδα και ένα αγόρι

πώς περπατά μες της βροχής τους ήχους

πώς του 'μοιαζε λιγάκι και εκείνος.

Γυρίνος γίνεται τώρα - βατράχι.

Το μέτρημα απέναντι μου στέκει.

Το δάσος τούτο θάλασσα θυμίζει.

Ελένη Μελίδου

Η μπλε γοργόνα

Ωκεανός μουρμουρητών,

την μαύρη τούτη ώρα.

Και είναι αργά, γιατί ξυπνάς;

Γιατί τα κύματα που παλεύουν να σε πνίξουν ποτέ δεν τα πηδάς;

Απλώνεται στο τέλος η σιωπή.

Πιο εκκωφαντική.

Πιο απροσπέλαστη.

Πιο ρεαλιστική.

Πιο συμπαγής.

Και ψάχνεις. Γυρεύεις τα κύματα που κάποτε φθονούσες, να τα βρεις. Μα

ο αγέρας πια έχει κοπάσει

και η μεγάλη τρικυμία τώρα ξεκινά.

Ασπασία Μανώλη

Άτιτλο

Κρυφά,
πατώ στα
ίχνη των
βημάτων σου
στον άμμο.
Προσεκτικά,
να μη χαλάσω
το περίγραμμα
των αναγλύφων.
Οι λακκούβες των
δαχτύλων μας
πάντα μπερδεύονται.
Μυρωδιά
αυτοκινήτου.
Λίγος άμμος
στο κενό μεταξύ
μπροστινού
και πίσω
Καθίσματος

Νέλλη Τσιμπλάκη

0· C

Υδράργυρος η λήθη της

Τι τραγουδά;

Τι χορεύει;

Με τα μάτια κλειστά περπατούν οι άρχοντες

Αυτή, σκορπά λάφυρα

Πολλά λάφυρα

Το άρωμα της είναι αυτό;

Άπιαστη ιδέα, όνειρο ανείπωτο

Τα μαλλιά της είναι αυτά;

Όχι, ξερά στάχια, βρεγμένη μελωδία, συνειρμός.

Θεοδώρα Χατζηνικολάου

Παρθένος – Κριός

Ο Παρθένος
μπορεί να επιθυμεί το φεγγάρι.
Ο Κριός μπορεί να έχει ως στοιχείο
μια φωτιά
που του καίει τα σωθικά.
Αλλά η Αφροδίτη,
καθώς περνά
καθώς γράφει με τα πόδια της
πάνω στην άμμο
αφήνει τον Αύγουστο χωρίς φεγγάρι
και κάνει τον Απρίλιο
μήνα βροχερό.

Ακόμη και αν γεννήθηκαν
με τις πιο αγνές προθέσεις
ο ένας έκοψε
τον λαιμό της γυναίκας του
και ο άλλος
εκδικήθηκε,
τα φαντάσματα που έβλεπε στον ύπνο του.

Ήταν φαίνεται αστρική βούληση.

Ελένη Μελίδου

Η αστόχαστη δεσποινίς X

Ένα μπρελόκ
σχήμα τραπέζιο
υπογεγραμμένο από
τη δεσποινίδα X

Αναρωτιέμαι.

Σε χάραξε μόνη της;

Σε κουβάλησε και σε δώρισε.

Για ποιον λόγο;

Για να έχω εγώ κάτι να τη θυμάμαι;

Ή για να με θυμάται εκείνη;

Σε άφησε εδώ ηθελημένα;

Να σε επιστρέψω από ευγένεια;

Ή μήπως άφησε ένα

κομμάτι της ψυχής της

εδώ για εμένα;

Επειδή κάθε φορά,

κάθε μα κάθε φορά

που ανοίγοντας την πόρτα,

μπαίνω στο σπίτι

είναι σαν να έρχεται και εκείνη.

Ελένη Μελίδου

Τα κεφάλια της Λερναίας Ύδρας

Παιχνίδι με τις σκιές;
Ή μήπως η παραπλανητική
αντανάκλαση του φεγγαρόφωτος
σε ξύπνησε αδίκως;

Κι όμως, βρίσκονται εκεί.
Περιμένουν να σε δουν
απελπισμένα να προσπαθείς.
Σε περιγελούν.

Όσο και να κόβεις,
να διχοτομείς ή να σφάζεις,
η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία.
Και πάλι, πεθαίνει.

Εκείνα όμως όχι.
Θυμίζουν τα φαντάσματα μιας βαλσαμωμένης ανάμνησης.
Ή μήπως μοιάζουν ολότελα
με της ποίησης τα κανονιστικά αδιέξοδα;
Ένα θρόισμα των φύλλων.
Η ανάσα που σβήνει τον δαυλό
είναι η ίδια ανάσα του ανθρώπου που έχει

παραδώσει τα όπλα και δέχεται το απαλό χάδι της μοίρας.

Ο αιμόφυρτος σου αγώνας

πέφτει στα γόνατα στη γραμμή τερματισμού.

Κι όμως, έφτασες στην πηγή.

Πιες νερό!

Γιάννης Ζώραπας

Ο χορός των πέπλων

1

Το αραχνοῦφαντο πέπλο
Μπλέκεται στα καστανόξανθα μαλλιά της
Που χοροπηδούν ανάλαφρα
Κάτω από το εκτυφλωτικό ηλιακό φως
Τα λαμπερά μάτια
μάταια αναζητούν
Το πιο όμορφο λουλούδι
Ο άνεμος την σπρώχνει μακριά
Μαζί με τα αδύναμα ροδοπέταλα
Των κρίνων που κρατά
Προς τον πιο όμορφο νάρκισσο

2

Κάθε βήμα
νεκρό λουλούδι
Κάθε ανάσα
σταγόνα βροχής
Το μαύρο πέπλο
Που σέρνει πίσω της
Γδέρνει το χόμα
Καλύπτει το φως
Συνάζει τα σύννεφα
Μα προχωρά
Ώσπου όλη η πλάση
Χωράει στο πέπλο της

Αφροδίτη Βιτουλαδίτη

Στάση απέναντι στους θεούς.

Ήταν κόρη βοσκού
όπως πολλές άλλες.
Πρέπει να ήταν όμορφη,
όσο ήταν
γυναίκα

Είχε ξεχάσει φαίνεται
τους ηθικούς
δασμούς.
Της έδωσαν την ευκαιρία
και αρνήθηκε.
Ήθελαν να κάνει μια δήλωση.

Αρνήθηκε.
Από το να ζήσει όμως
σε ντροπή,
απέσυρε τη στάση της.
Επέλεξε
καθόλου να μη ζήσει.

Μαύρα νερά
την έλουσαν.
Την ξέβγαλε η Εκάτη
και έμεινε στην ιστορία
με όνομα
αραχνοειδούς.

Ελένη Μελίδου

Ορφέα

Από τον Άδη ακούγονται φωνές

Ψιθυριστές.

Ορφέα, Ορφέα

Σαν μαστίγιο

Στην σκιά της γέρικης μουριάς

Που η νύμφη καθόταν,

Βρίσκεται με παρέα τη λύρα

Εκείνος.

Κάθε όνειρο είναι όμορφο

Χάρης τη θεϊκή της παρουσία

Όσο περνούσε ο καιρός

Ο γκρεμός πιο κοντά

Η επανασύνδεσή τους

Θέλημα της μοίρας

Γη και φωτιά ενώθηκαν

Ταξίδι

Χωρίς τέλος

Ποιος θα τις χωρίσει

Αφού ο Δίας

Είναι προστάτης.

Μια ιστορία

Στο 45 τοις εκατό

Εμπόδια περνώντας

Έγινε αστέρι

Κι οδηγός των ναυτικών.

Νίκη Μαμνιόγλου

Λευκό

Σταγόνα πρώτη.

Αφού δεν έχεις φτερά,

πώς πέταξες;

Σταγόνα δεύτερη.

Αφού δεν υπάρχουν υπερήρωες,

πώς έζησες;

Σταγόνα τρίτη.

Αφού δεν πιστεύεις στην αγάπη,

πως τον έρωτα ένιωσες;

Σταγόνα τέταρτη.

Και τελευταία.

Αν δεν έχεις μελάνι

γράψε μ' αίμα

Ασπασία Μανώλη

Ανθρωπιά

Κι αν

το μυρμήγκι

ήταν ο ταύρος;

Κι αν

το ψάρι

ήταν το λιοντάρι;

Κι αν

ο λευκός

ήτανε ο μαύρος;

Κι αν

η τίγρης

ήταν το τζιτζίκι ;

Κι αν

η φάλαινα

ήταν η ακρίδα;

Κι αν

ο εχθρός

ήτανε ο φίλος;

Κι αν τι;

Τότε

-απάντησε ρητορικά ίσως ένα παιδάκι-

Τότε

Θα έπρεπε να ήταν

Το μαύρο γαλάζιο

Ο σκύλος γάτα

ο πλούσιος φτωχός

Μαριάννα Παντελιάδη

Αυτήντηφοράδενπείραξακανέναν

Λίγος άμμος
Και πάντα στα ποιήματά μου
Τους σκοτώνω
όλους
Λίγος άμμος
Κύμα χρόνου
Νερού;
Βάζο με άνθη
καφετιά.
Σκόνη
πάνω στο ράφι
κι
οι πορσελάνες της γιαγιάς
σπασμένες
στο παλιομοδίτικο
πλακάκι.
Το καλοκαίρι είναι θάνατος
Ή
ο θάνατος καλοκαίρι;

Ελένη Μελίδου

Κέντημα

Πάνω από την
ολόλευκη κοιλάδα
με τους σταυρούς.
Κατά την κάθοδο,
ανοίγει μονοπάτι
με αίμα.
Κτήριο.
Σκιά σταυρών
Βαθιά στο χέρι.
Δική της
Βελόνα.

Νέλλη Τσιμπλάκη

Στοιχεία- στοιχεία

Το ασημένιο κουτί

Το ρόδινο μήλο

Λαμπυρίζει κάτω

Από το φως του ήλιου.

Έχεις το κλειδί.

Μπορείς να το φτάσεις χωρίς

Να τεντωθείς πολύ.

Νέλλη Τσιμπλάκη

Τρίκλισμα

Είσαι μικρός ακόμα
για να ξέρεις
πως
τα βράχια είναι
χαρτί
ενώ τα πούπουλα
τσιμέντο.

πως
δε σχίζει ο αέρας
τα ατσάλινα φτερά
της χάρτινης σαΐτας σου

πως
αντιστέκεται
η ανεμοδαρμένη σου ηθική
ενώ
στα γυμνά σου πόδια
περπατούν
είκοσι αράχνες το λεπτό

πως
άνθρωπος έφυγα
και γύρισα
σιωπή
και πως
θα συνεχίσω
να σωπαίνω

και πως
με μια νυχιά
θα σχίσω
το ξηρό μου δέρμα
και από μέσα θα ξεπηδήσουν
στάχτες
όρκου αγέρωχου
που θα κυλίσουν
γάργαρο νερό
τρεκλίζοντας.

Μυρτώ Βασιλοπούλου

Γκρι Τετράδιο

Όταν το μπλε γίνει πια μαύρο
κι ο ήλιος έχει πλέον κρυφτεί
η περιπολία θ' αρχίσει
θα 'ρθουν οι αθάνατοι φρουροί.

Μυστικά χίλιων αιώνων
πράξεις, όνειρα, ευχές
όλα συμβαίνουνε το βράδυ
στο μέλλον, στο παρόν, στο χθες.

Μόλις ο ήλιος επιστρέψει
το άρμα του σαν φωτιστεί
κρύβονται οι φρουροί στο μαύρο,
έρημοι αστερισμοί.

Ασπασία Μανώλη

Ετοιμοθάνατοι πρίγκιπες

Εισπνοή.

Όπλα, πόλεμος, οδύνη.

Αυτά το μέλλον κρατά για τη δική μας γενιά;

Αρρώστια, θλίψη, θάνατος.

Κάποτε εκείνα τα παιδιά ξέγνοιαστα φτιάχναμε κάστρα στην άμμο.

Φτώχεια, μόλυνση, απανθρωπιά.

Πότε αλήθεια άρχισαν να γκρεμίζονται τα παιδικά μας κάστρα;

Ρατσισμός, βία, ανισότητα.

Πότε τα κάστρα σε ερείπια αλλάξαν μαγικά;

Ένας κόκκος απομένει στην κλεψύδρα .

Ασπασία Μανώλη

Οι 3 εποχές

Λίγος αγέρας

χαϊδεύει το κλειστό παράθυρο

και λίγος ήλιος

γλιστρά απ' τις μισόκλειστες γρίλιες,

λίγος καιρός

πριν ξαναρθεί ο χειμώνας

και λίγος τρόμος

για το τι το μέλλον θα σου φέρει.

Λίγη χαρά

στον παφλασμό των κυμάτων

και λίγη ζέστη

τρυπώνει στην καρδιά,

λίγη ανεμελιά

στην πιο δύσκολη ώρα

και λίγη αγάπη

στην ολόχρυση αμμουδιά.

Λίγο άγχος

καθώς σκίζεις τα φύλλα στο άσπρο ημερολόγιο

και λίγο παγωτό

σου κρατάει συντροφιά,

λίγο κίτρινο φύλλο

κρύβεται ανάμεσα σε δυο φέτες καρπούζι

και λίγο κοχύλι

στολίζει τα μαλλιά.

Ασπασία Μανώλη

Οριστικό άρθρο

Είστε απελπισμένοι

Είστε οι Απελπισμένοι

Αυτοί που σαν ακούσουν για όνειρα, κρέμονται από μια γουλιά

Τρύπα στο ποτό.

Είστε τρύπιοι

Είστε Οι Τρύπιοι

Αυτοί που θεία πρωινά έχουν μόνο απογεύματα

Καιγόμενη λεβάντα

Είστε εγωιστές

Είστε Οι Εγωιστές

Αυτοί που βλέπιντας το φλογερό της μέλλον, προσκυνάτε το κάδρο της.

Εικόνα φτωχική

Είστε γελασμένοι

Είστε Οι Γελασμένοι

Αυτοί που το ταπεινό κρεβάτι το 'χετε για γλυπτό

Έκφανσις αλληγορική

Είστε άνθρωποι

Οριστικό άρθρο εκ του μηδενός.

Θεοδώρα Χατζηνικολάου

Τοξότης-Ζυγός

μαύρη πάχνη
κρύβει τους φάρους
την όχθη
του ποταμού
που τους εκβολές
μοιραία
κατευθύνει
τρέμει
η ανάσα
τρέμει
το φως
τους
το φως
μου
το βέλος
καθοδόν
η ισορροπία
ποίημα
ημιτελές

Αφροδίτη Βιτουλαδίτη

Rear View Mirror

η λίμνη λάμπει
κάτω από το έναστρο στερέωμα
όμως
δεν τολμώ
αντανακλασμένη αντανάκλαση
να κοιτάξω τα θολερά νερά
ο χορός σου
χορογραφία του δικού μου
μικρότερη περιστροφή
-αδυναμία στην οικονομία-
μεγαλύτερη
-κοινωνική δυσπραγία-
απότομη στροφή
το φως
σκοτάδι

Αφροδίτη Βιτουλαδίτη

Άνοιξη 02

Η παγωνιά παραμέρισε
Ηλιαχτίδα την διασχίζει
Ανυπόμονη στην γη να φτάσει
Μα σαν από τα σύννεφα ξεπροβάλλει
Τα τριαντάφυλλα δακρυσμένα
Την κοιτούν μέσα από τα κλειστά παράθυρα
Άψυχος δρόμος
Άψυχο λιβάδι
Μπερδεμένη τα κοιτά
Τον άνεμο ρωτά
Πού είναι η ζωή;
-Την ζωή χειρίζεται το στέμμα-
Της ψιθυρίζει
Σκοτεινή ηλιαχτίδα
Φτάνει στη γη
Τα απρόσιτα σπίτια κοιτάει
Στις ηλικιωμένες μαργαρίτες χαμογελάει
Τα άστρα τελευταία φορά μετράει

Αφροδίτη Βιτουλαδίτη

Έρημος

Λίγος έρημος

λίγος χρυσός άμμος

ό,τι απέμεινε από τη μουδιασμένη παραίσθηση.

Έχνη δίχως περίγραμμα,

λόγια δίχως φωνή.

Το στίγμα μας

αποτυπώνεται μόνο στη

θέληση του ηλίου να συνεχίζει

να λάμπει.

Άνδρα μονοπάτια,

που μάταια περιμένουν

με νερό να πλύνουν τις πληγές τους.

Αντίδραση δίχως δράση,

όαση δίχως υπόσταση,

πίστη δίχως ζωή.

Λίγον άβυσσο

έπιασα στα χέρια μου.

Εκεί όπου ο νους δεν δραπετεύει,

ούτε όμως φυλακίζεται.

Μήπως ο άμμος στα γυμνά μου πόδια είναι

τα χαμένα κομμάτια ενός παζλ στη σωστή τους θέση;

Λίγος άβυσσος,

λίγος άμμος,

λίγος έρημος,

λίγος, έρημος άνθρωπος.

Εκεί όπου υποκλίθηκα δίχως να χειροκροτηθώ,

αύριο ήμουν εκεί.

Γιάννης Ζώραπας

Έτη φωτός

Ο σκοπός της ζωής
είναι το να έχεις πολλά αστέρια
στο απέραντο γαλάζιο
της ψυχής σου,
μα ένα απ' αυτά
να φωτοβολεί
δυνατότερα από τα άλλα.

Διότι στα αστέρια
βρίσκεται
η γνώση του σύμπαντος,
γνώση που έχουμε ήδη μέσα μας.

Ο έναστρος καλοκαιρινός ουρανός
ανακατεύεται με το
δροσερό αεράκι
και την αλμύρα της θάλασσας,
όπως ένα παιδί
που
παίζει με τη φλόγα
των αέρινων κυμάτων.

Έτη φωτός
μας χωρίζουν από
τον καλά στερεωμένο καμβά μίας
σαγηνευτικής ψευδαίσθησης.
Μήπως τα άστρα
είναι πινέζες που κρατούν
τον ουρανό στη θέση του;
Στα ασημένια μάτια του φεγγαριού
καθρεφτίστηκε
το είδωλο μου
και το σπίτι μου.
Τότε κατάλαβα ότι
δεν είμαι παρά ένας
κόκκος άμμου στην παραλία της σιωπής.
Όμως συνειδητοποίησα ότι
μπορώ να γίνω φως
και στάχτη
για να βρίσκομαι δίπλα σου.
Αγκαλιά
κάτω από τον έναστρο ουρανό του Ιουλίου.
Κοίτα, ένα πεφταστέρι,
κάνε μία ευχή!

Γιάννης Ζώραπας

Σχετικά με τη λευκή σελίδα

Κοιτάζοντας τον ουρανό, απολαμβάνεις τη ζωή.

Ακούγοντας τον χρόνο, σκέφτεσαι τον θάνατο.

Τι να σημαίνουν άραγε όλα αυτά που έχει επινοήσει ο θεός,
ή ο άνθρωπος, για να ξεφύγει από τη μελαγχολία της ύπαρξης;

A. Γιατί υπάρχουμε, αν δεν μπορούμε να κερδίσουμε τον θάνατο;

Γιατί υπάρχουμε, αν δεν μπορούμε να αλλάξουμε τη ζωή;

Γιατί ο χρόνος δεν παγώνει ποτέ, γιατί είναι αθάνατος;

Γιατί δεν μπορεί να σβήσει, όπως κι εμείς;

B. Γιατί η ζωή είναι σκληρή για μερικούς, αλλά όχι για όλους;

Ποιος ορίζει τη μοίρα μας και τις συνθήκες γύρω μας;

Γιατί η τύχη δεν είναι ποτέ με το μέρος των αδύναμων;

Ποιο είναι το νόημα της ζωής;

A. Διότι ο θάνατος θέλει να τον κοιτάξουμε κατάματα, να τον αντιμετωπίσουμε.

Κι αυτός χάνει την αξία του, αν δεν του αντισταθούμε.

Διότι ο χρόνος είναι ο θάνατος. Κάθε δευτερόλεπτο είναι ένα σκαλοπάτι προς τον βωμό του.

Και τον θάνατο, δεν τον νίκησε ποτέ, κανείς.

B. Η ζωή δεν είναι σκληρή με κανέναν. Η τύχη είναι.

Διότι η ζωή δίνει την ευκαιρία να ελέγξεις την τύχη. Εσύ είσαι άδικος με τον εαυτό σου.

Διότι ο μόνος οδηγός που μας οδηγεί στις λάθος αποφάσεις είναι ο συναισθηματισμός.

Το νόημα της ζωής είναι πολλά πράγματα, αλλά ταυτόχρονα μόνο ένα.

Το νόημα της ζωής είναι ένα δέντρο στην έρημο, χωρίς φύλλα, χωρίς ρίζες, χωρίς κλαδιά.

Χάνεται, ελίσσεται, μεταβάλλεται.

Εξαφανίζεται.

Το νόημα της ζωής είναι μία λευκή σελίδα που περιμένει να γραφτεί.

Γιάννης Ζώραπας

Πένα

Εσύ, ναι εσύ

Εσύ είσαι το όπλο του ποιητή

Το όπλο του καλλιτέχνη.

Μπροστά στους καταποντισμούς και τις φλόγες

εσύ μονίμως ασφαλής

μέσα στο άνοιγμα της χούφτας

μέσα στο άνοιγμα της τσέπης.

Μικρή, μα αγέρωχη

Ελέγχεις το πλήθος μπροστά στην μύτη σου

Μαγνητίζεις τα πέρατα του σύμπαντος.

Κι όσο τελειώνει το μελάνι σου

άλλο τόσο η δύναμή σου μεγαλώνει

Ανάμεσα στις μουτζούρες και τις κόγχες

εσύ είσαι η ψηλότερη καλαμιά.

Διότι κάθε άνθρωπος που σέβεται τη ζωή

οφείλει να θέλει να σε έχει

και να πλάθει τον κόσμο

με τη δική σου πνοή.

Σοφία χειροκίνητη προσφέρεις
μα δεν είναι τόσο απλό
Μεταφέρεις διαρκώς
της παρακμής τα αντισώματα.

Σαν παρθένα αιμορραγείς
επάνω στο χαρτί
Ο καρπός της γνώσης
έχει πλέον ξεχυθεί.

Γιάννης Ζώραπας

Φοίνικας

ρώτησα
κάποτε γιατί
τάχα
ο άνεμος
παρέσυρε
το άδειο
σταχτοδοχείο
και άφησε
την ψυχή να
περιπλανιέται
δίχως γαλήνη;

μια
που το αίμα
του κύλησε
στο στέρνο του
γιατί δεν μπήκε
το μαχαίρι
στο ζωντανό
πολτό του
και κράτησε
το λουρί
του αίματος
να μην ξεπηδήσει;
γιατί
ακολούθησε τα ίχνη
του περιγράμματος
και έτσι
ξαπόσταινε

στην ωδή του
σαν στη γη
του δάσους
ή
σαν το κύμα
που σκάει
στην μουσική
της θάλασσας;

γιατί;
διότι
-είπε ίσως το περιστέρι-

διότι
πρέπει να έχει
ο δολοφόνος
το πιστόλι
οι αγκινάρες
την ασπίδα
κι η πεταλούδα
την ανταρσία

διότι
πρέπει να έχει
ο δολοφόνος
το σκοτάδι
οι αγκινάρες
την κομψότητα
κι η πεταλούδα
το όνειρο

διότι
πρέπει να έχει
ο δολοφόνος
το παγερό βλέμμα
οι αγκινάρες
τον φρέσκο ήλιο
κι η πεταλούδα
ελευθερία

Μαριάννα Παντελιάδη

Κόκκοι υγρού Άμμου

Λίγος Άμμος

Στις ασταθείς πατημασιές

Λίγος Άμμος

Στην μοντέρνα σανίδα

Λίγος Άμμος

Στο παγκάκι

Που την περίμενε

Λίγος Άμμος

Στο κεφάλι

Από παιδικό χέρι

Λίγος Άμμος

Στα νεανικά μαλλιά

Λίγος Άμμος

Στο παλιά βατραχοπέδιλα

Λίγος Άμμος

Στα θαλασσί μάτια

Ενός απάνεμου κόλπου

Λίγος Άμμος

Στην κλεψύδρα

Αφροδίτη Βιτουλαδίτη

Στο βάζο

Λίγος άμμος έμεινε από το περσινό καλοκαίρι,

Λίγος άμμος σ' ένα μικρό βαζάκι.

Λίγος άμμος που δεν τον πήρε η θάλασσα,

που δεν τον έκαναν παιδιά καστράκια.

Λίγος άμμος που κράτησε αναμνήσεις,

άμμος που πατούσαμε στην παραλία.

Λίγος άμμος που ξέμεινε στα πόδια μας

και στις ρόδες του αυτοκινήτου.

Λίγος άμμος από το ξενοδοχείο.

Λίγος άμμος στα ρούχα μας,

στα μαγιό μας,

στις ρακέτες μας,

στη μπάλα μας.

Δεν είναι το ίδιο μέσα στο μικρό βαζάκι.

Αντιγόνη Προκοπίδου

Η ζωή

Λίγος άμμος

Λίγος ήλιος

Λίγο καλοκαίρι

Λίγο θάλασσα

Λίγος χειμώνας

Λίγο ανάσες

Λίγος ολάνθιστος βασιλικός

Λίγο πεσμένα φύλλα

Λίγη ζωή

και τίποτα αρκετό

Μυρτώ Βασιλοπούλου

Η άμμος

Λίγος άμμος έμεινε

κάτω από το πέλμα

λίγος άμμος ξέμεινε.

Ποιος ξέρει

που συνήθιζε να είναι

πριν τον πάρει ο αέρας

Λίγος άμμος

τόσο λίγος

που μπορείς

να μετρήσεις τους κόκκους

έναν- έναν

Νάνσυ Βατίστα

Πεταλούδα

Λίγος άμμος τα όνειρα
Μες στην καταιγίδα
Λίγος άμμος μες στα μάτια
Που κλείνουν σιγά σιγά
Υπέκυψαν σε ύπνο βαρύ.
Λίγος άμμος οι σκέψεις
Που χάθηκαν
Στον χρόνο
Παρασυρμένες από την ομορφιά
Μιας πεταλούδας.
Λίγος άμμος μόνο χρειάστηκε
Για να μαραζώσει
Η φύση

Λίγος άμμος κι η ελπίδα βρέθηκε.

Νίκη Μαρμιόγλου

Εμφύλιος πόλεμος

Σταγόνες

Σταγόνες που τρέχουν

Από το μέτωπο

Κάτω από την ζεστή κουβέρτα

Σκέψεις που παλεύουν

Με συναισθήματα

Συναισθήματα που παλεύουν

Με σκέψεις

Από πότε οι σκέψεις μας

Σχεδιάζουν τον φόβο

Ελέγχουμε το μυαλό

Ή το μυαλό μας ελέγχει;

Προσπαθώ να ξεχαστώ

Μα το μυαλό μου ξέρει

Ξέρει να σκοτώνει

Αλλά και να με σκοτώνει

Κλείνω τα μάτια

Τα κλείνω ερμητικά

Σκοτάδι.

Νάνσυ Βατίστα

Σφύριγμα

Τα βήματά μας αντηχούν παντού
μέσα στο δάσος
κάθε βήμα, κάθε πνοή
είναι σύνθημα κινδύνου
η ώρα πως περνά γοργά
και ο κόσμος μας αλλάζει
κανείς δε νοιάζεται
μα μόνο μας πειράζει
σταγόνες πέφτουν
και όλα πλημμυρίζουν
σα να 'μαστε παιδιά
που τρέχουν και σφυρίζουν .

Μαρία Σιμάτη

Δύση

Στο δάσος της ανεμελιάς πήγα να περπατήσω
Είδα στιγμές αλλόκοτες, στιγμές σταματημένες
Το βράδυ εκείνο μύριζαν λουλούδια ανθισμένα
Σαν όλα τα άστρα του ουρανού όταν γλυκοχαράζει
Φωνές μελωδικές ακούς απ' τα πουλιά του δάσους
Κι ο Βοριάς ο δροσερός επάνω μου χτυπούσε
Και τότε εβασίλεψε ο Ήλιος ο μεγάλος
Απ' τα βουνά εχάραξε τον δρόμο η Σελήνη
Και τελικά όλα αυτά ανάμνηση μεγάλη

Νικολίνα Βάκρινου

Στις ρίζες των ονείρων

Τα γέλια μας ακούγονται ακόμη
Στο εσωτερικό του γέρικου πλατάνου
Εκεί που τις ανοιξιάτικες βραδιές
Τα όνειρα μας έμοιαζαν με πεφταστέρια
Που πέφτουν στη γη για να γίνουν άνθη
Το νέφος κρύβει τα φυλλώματα του δάσους
Καθώς το εργοστάσιο ψηλώνει
απλωμένο στην γκριζα λίμνη
Που δεν μπορεί να καθρεφτίσει τίποτα πια
Και ούτε την κομμένη ρίζα των ονείρων

Αφροδίτη Βιτουλαδίτη

Στο δάσος

Ένας ήχος σιγανός καλεί
Ψιθυρίζει γλυκά της ο αγέρας.
Η λάσπη τα πόδια γεμίζει
Και φωνές ακούγονται σαν μελωδία.

Ξάφνου το μωβ κουνέλι
Κρύφτηκε στο δάσος της φαντασίας.

Νωπό χόμα
Σύννεφα γκρι απειλητικά
Συναχτήκαν κι άρχισε δυνατή βροχή.

Μες στο δάσος το πυκνό
Κάποτε πουλιά κελαηδούσαν

Νίκη Μαμνιόγλου

Η Πηνελόπη και η κιθάρα της

Το καράβι έφτανε
μα το υφαντό δεν τέλειωνε.
Κοβόταν η κλωστή.
Ώσπου το κύμα τεράστιο ,
έσκασε στην ακτή
και ξέφυγε το πλοίο απ' την πορεία
που έμελε η Ιθάκη να το βρει.

Κι έδωσε χρόνο στο υφαντό
τα νήματα να απλώσει
και μες τη νύχτα στα κρυφά
να 'ρθει να το ξηλώσει.

Ράβε και ξήλωνε το υφαντό ,
ψηλά και μπάσα παίζει
κιθάρα εκείνη της ψυχής
στο πάτωμα έχει πέσει.

Κι η δαχτυλήθρα πίεζε τα τάστα ,
το ξηλωτήρι σχίζει τις χορδές ,
στα γόνατα έσκυβε το κεφάλι
κι ανάσες έπαιρνε βαριές.

Μυρτώ Βασιλοπούλου

Το δαχτυλίδι

Λευκό δαχτυλιδάκι μου και μαργαριταρένιο
πού χάθηκες και σ' έψαχνα καιρό, πολύ καιρό;
Στο δάχτυλό μου ήσουνα ή κάτω απ' το τραπέζι;
Στο μπουντουάρ μου ήσουνα ή κάτω απ' το σκαμπό;

Κομψό δαχτυλιδάκι μου , λαμπρό και διαμαντένιο
πού έπεσες και έγινες χίλια πολλά κομμάτια;
Και τώρα εγώ πιο δαχτυλίδι απ' όλα θα φορώ;

Μυρτώ Βασιλοπούλου

Τι έμεινε

Μες τ' αγριοκέρασα και τις φραουλιές,
δε σε ακούω πια να παίζεις.
Κι όμως κάπου βαθιά ακούω μια φωνή.
Το δέντρο που φυτέψαμε
περήφανο, γενναίο στέκει.
Στη σπηλιά που τρέχαμε μένει πια μία αρκούδα.
Μα κατά τα άλλα όμως τίποτα δεν άλλαξε.
Και η λίμνη ίδια κι απαράλλαχτη,
λες και κολυμπάμε ακόμα στα γάργαρα νερά της.

Αντιγόνη Προκοπίδου

Χλόη

Τα πόδια μου αγγίζουν το άγριο χορτάρι
καθώς αναπνέει το κορμί μου για πρώτη φορά
μέσα στα πεύκα και τις βελανιδιές
που η ζωή έχει περάσει σε διάφορες μορφές
μια βελούδινη πεταλούδα με χαϊδεύει .
Καθώς τα λιμνάκια από τη βροχή
της προηγούμενης ημέρας δροσίζουν το χώμα
Τα κιτρινωπά φύλλα ταξιδεύουν και μεταφέρουν
χρώματα, φωνές και αρώματα της φύσης
Προχωρώντας προς τη δύση του ήλιου
αφήνω το σάλιο της ανάμνησής μου

Μαριάννα Παντελιάδη